

HÍVOM A CSALÁDOKAT Decemberben, Szent Erzsébet évében

Kedves családok és házaspárok, kedves családokat szerető szerzetes- és paptestvérek, kedves mindnyájan, akik a család és az élet mellett álltok!

December: Szent Erzsébet tanúsítja, a szeretet soha el nem múlik

Szent Erzsébet életéből nem hiányzott a gyász sem. Gyermekként elvesztette anyját, akit évek óta nem látott, néhány évi boldog házasság után odavesztett a Szentföldért harcolva férje. Mindenki fél, hogy elveszíti azt, akit szeret, a szüleit, házastársát, gyermekeit, barátait. Akit igazán szeretünk, azt nem veszíthetjük el. Ha a szeretet az őszinte önelajándékozásra alapul, akkor nem visszavonható és nem szűnik meg akár távolság, akár idő választ el a szeretett lénytől. Isten szeretete irántunk megelőző szeretet, nem tőlünk függ. A házastárs iránti szeretet nem függ az idő múlásától, a társunk testi-lelki változásaitól, mert örök.

A krónikák beszámolnak arról, hogy amikor Lajos őrgróf halálhírének meghozták, Szent Erzsébet fájdalma olyan mély volt, hogy az udvarban attól tartottak, megőrül. Sírva-zokogva borult a koporsóra, nem akart elszakadni halott férjétől. Tudjuk azonban, hogy elméje nem borult el, és noha sejtette, hogy élete mostantól nehezebb lesz, hogy szenvedések várják, derűsen, nagylelkűen folytatta életét, önmaga elajándékozására. Mi volt a titka? Az, hogy tudta, a mennyei Atyánál neki is elkészített helye van, ott minden szerettével találkozni fog. Az örökkévalóság, a szentek közössége ugyanis nem névtelen tömeg, van benne hely bőségesen. Isten mindannyiunkat személy szerint szereti és hazavárja. Szeretetünk az előttünk odakerülőkhöz iránt nem szűnik meg, csak átalakul, más formájúvá válik. Egymásnak ajándékozhatunk imát, felajánlhatjuk értük fájdalmainkat, nehézségeinkben kérhetjük közbenjárásukat. „Nem a szolgaság lelkét kaptátok ugyanis, hogy ismét félelemben éljete, hanem a fogadott fiúság Lelkét nyertétek el, általa kiáltjuk: Abba, Atya!” (Róm 8.15)

Az elhunytak nem a személytelenségbe távoznak, személy szerint kerülnek helyükre az öröklétben. Számon tartjuk-e az őseket, ismerjük-e nagy-, déd-, ük-szülőink életének főbb eseményeit, életük és haláluk körülményeit? Mit tanulhatunk tőlük?

Tanuljunk meg a szentektől felfelé nézni! Ők mindig az odafönt valókat keresték (vö. Kol 3,1). Szent László hermájának nem lehet a szemébe nézni, mert mindig a horizont fölé tekint, a művész így érzékeltette léte irányultságát. A tizennyolc éve meggörnyedt asszonyt Jézus érintése képessé tette a felegyenesedésre, hogy ezentúl ne lefelé nézzen, hanem felfelé (vö. Lk 13, 10-13)

Hogyan éltétek meg valamelyik családtagotok halálát? Tudtátok-e „a porba hajolva is áldani” az Urat? Idézzetek fel olyan eseményeket életetekből, amikor nehéz helyzetekben erőt nyertetek a felfelé tekintésből?

Szent Erzsébet minden megpróbáltatása közben is tudott felfelé nézni. Amikor elhunyt szeretteinkre emlékezünk, nem lefelé nézünk, múltbéli alakokkal foglalkozunk,

azon szomorkodunk, ami elmúlt, nem azt mérlegeljük, hogy milyen hiányt jelent az eltávozásuk, hanem előre tekintünk, arra az útra, amely minket is hazavezet, fölfelé, a szentek társaságába. Ezen az úton segíthetnek előre az előttünk járók, de a döntő lépéseket magunknak kell megtennünk. Rilke mondta, hogy mindenki a maga halálát halja meg. Isten-kapcsolatunkon múlik, hogy halálunkat hazatérésnek, vagy a végnek, az értelmetlen semmibe zuhanásnak, minden jó lezárásának gondoljuk. Az evangéliumi gazdag ifjú is ott hibázta el, hogy nem tudott előre tekinteni, csak azt a gazdagságot látta, ami ott és akkor az övé volt, csak lefelé nézett. „Ezért ti elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek...!” (Mt 6,33)

Az Isten országában pedig az emberek másokért élnek és maguknak halnak meg. Gyakran találkozunk tisztességben megöregedett emberekkel, akik úgy gondolják, hogy életük folyamán már eleget küszködtek, dolgoztak, fáradtak másokért, most már itt az ideje, hogy a halálig tartó néhány évben minden jót és szépet maguknak tartsanak fenn. Az ilyen emberek azonban mindig elégedetlenek, sohasem érzik boldognak magukat. Valami mindig hiányzik, lehetne több, jobb, szebb; félnek a betegségtől, a haláltól. A kiegyensúlyozott öregek azon buzgólkodnak, hogyan adhatnának magukból még többet gyerekeiknek, unokáiknak, a szomszédoknak, vagy a közösségnek. Egy nagyapa súlyos, fájdalmas betegségben szenvedett, családját otthon ápolta. Nehezebbre esett már a beszéd is, de a körülötte serénykedőkre mindig meleg, szeretettel teli mosollyal nézett. Amikor megkérdezték, hogyan tud ilyen állapotban mosolyogni, azt válaszolta: most már nincs semmim, csak ezt tudom nektek adni.

Idézetek fel családokban, ismeretségi körökben boldog, kiegyensúlyozott öregeket! Hogyan élték meg házastársuk, vagy gyermekük elvesztését?

Az Advent is szeretne segíteni minket a jövőbe tekintésben. Oly szép a szentmise fohásza: „Halálodat hirdetjük Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat, míg el nem jössz.” Ebben a fohásban merjük kimondani a szüntelen meghalás tényét, mert hittel valljuk, hogy feltámadunk és várjuk, hogy Ő meghívja az itt élőket, örömteli együttélésre, asztalközösségre a Szentháromsággal és az összes szentekkel.

Az Advent nem csupán Jézuska-várás, hanem a végső időkre való tekintés is. Hogyan viszonyulunk az örökkévalósághoz?

Hívom a családokat arra a felfelé tekintésre, amely a jelen életet is széppé teszi!

Bíró László
a MKPK családreferens püspöke,
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke